

182. Lantflickans klagan

1. Förgäves uppå stigen jag dig att möta går,
jag lyssnar, ropar och jag lyssnar åter
Det vädret är som blåser, det böljan är som slår,
men vännens röst sig inte höra låter
Se, skyarna de gå
och böljorna de slå!
Så vandra mina tankar och ingen vila få,
förrän jag finner vännen, som jag söker

2. En tid det var så roligt - den tid försvunnen är,
då vänskap du för mig i hjärtat hyste.
När jag gick ut åt lunden, så var du för mig där,
det minnas himlens stjärnor, som oss lyste,
det löftet du mig gav,
att bli min tröst och stav
Och om det vore större, det stora, vida hav,
det rymde aldrig glädjen, som jag kände

3. Och jag har älskat fader och jag har älskat mor
men dig jag älskat mera än jag borde
Ty aldrig än i världen en kärlek fanns så stor,
kanhända att en synd jag däri gjorde
Min mor jag gråtit har
och jag har sörjt min far,
men aldrig större smärta jag i mitt hjärta bar
än den mig vännen gjort, som mig besvikit

4. En vinter har förflutit - den vintern var mig lång.
Jag önskade den mången gång till ända.
Du var i mina drömmar, du var uti min sång,
du var i mina tankar vid min slända
Men våren återkom,
fast grön, dock glädjetom,
En annan fått det hjärta, som var min egendom.
Jag aldrig därpå tänker utan tårar,
jag aldrig därpå tänker utan tårar

5. Och solen ser jag smälta på bergen is och snö
till klara vattenbäckar, som försvinna.
Men i ditt kalla sinne kan hon ej göra tö,
att dina ögons källor månne rinna
Och liljorna de gro
och fåglarna i ro,
de kvittra uppå kvisten och bygga sina bo
Men jag går ensam, sorgsen, stackars flicka

6. När duvan blivit änka, hon sig tillfreds ej ger
och hennes hjärtesår kan ingen lisa
Men döden henne finner, när solen skridit ner,
och slutar hennes kval och klagovisa
Som hennes domnar av
mitt hjärta med sitt kvav
Och liksom gröna trädets, som fälldes i sin sav,
skall snart mitt unga hjärteblod förstelna